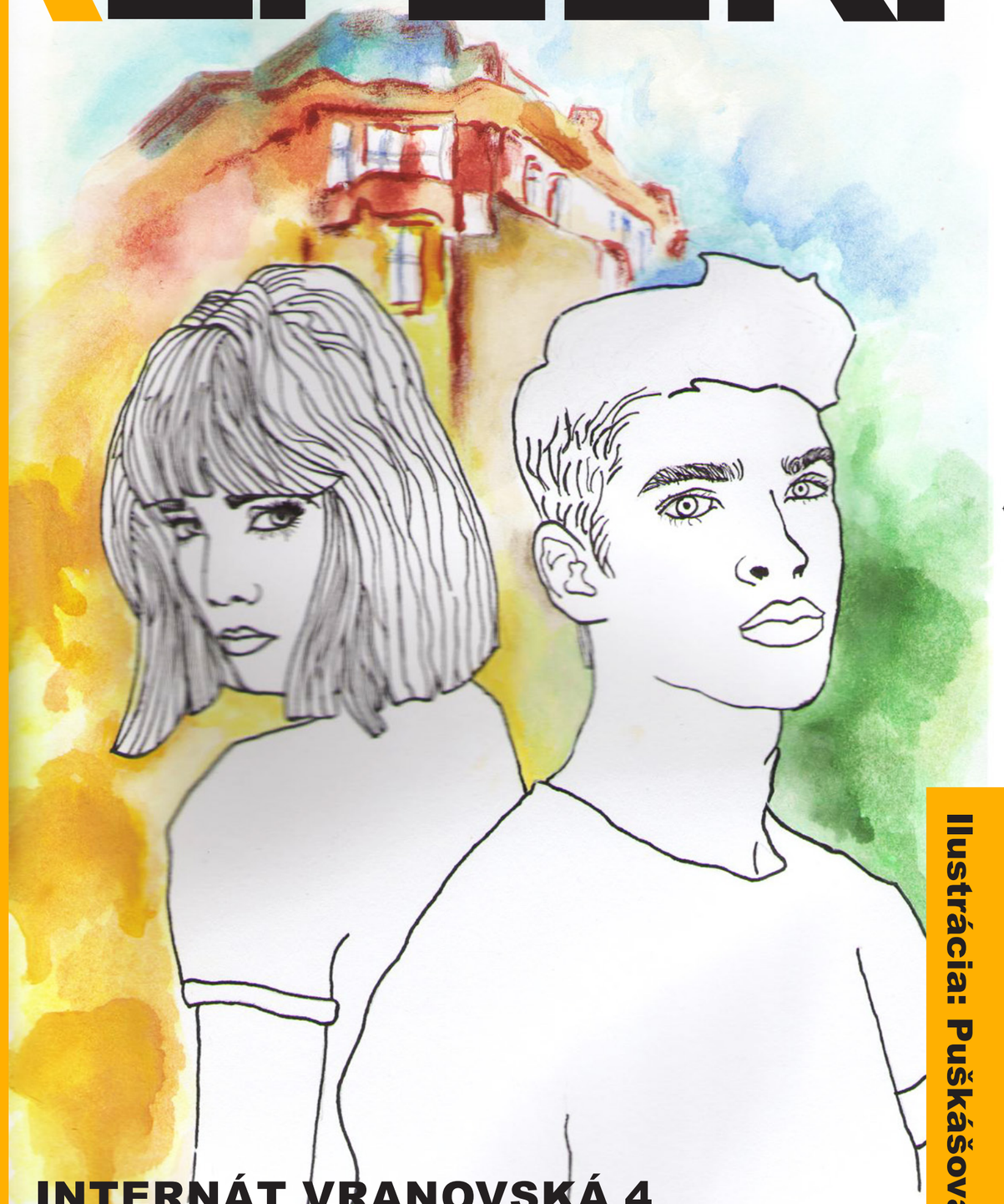
Pour féliciter 2017

REFLEKT

1/2016/17

Ilustrácia: Puškášová

INTERNÁT VRANOVSKÁ 4

Redakčná rada

Ing. Ľubor Jánošík
- vychovávateľ

Mám rád mladých ľudí, pretože sú zdrojom adrenalínu a zároveň hybnou silou spoločnosti. Súžitie mladých ľudí so staršími, je prospešné obidvom stranám, otvára oči a jasní myseľ.

Výrok Jana Wericha je aktuálny do každej doby: *„Když už člověk jednou je, tak má koukat aby byl. A když kouká, aby byl a je, tak má být to, co je a nemá být to, co není, jak tomu v mnoha případech je.“*

Adriana Ducháčková
- šéfredaktorka

Študujem grafický dizajn na UAT-e a popri škole sa rada venujem umeniu, histórií a literatúre. Hoci som šéfredaktorkou, vypomáham aj s grafikou a píšem články. Život by mal byť predsa pestrý.

Mojím mottom je latinská fráza: *„Faber est suae quisque fortunae“ (Každý je strojcom svojho šťastia).*

Moje umelecké meno je A. D. Lex.

Anna Pernishová
- redaktorka

Študujem na Bilingválnom gymnáziu Alberta Einsteina. Aj keď už teraz viem, že zo mňa Einstein nebude, snažím sa to vykompenzovať písaním článkov, spoznávaním tajomného umenia a literatúry.

Snažím sa spraviť si život pestrý a vychutnať si ho plnými dúškami, preto sa riadim heslom: *„Život je krátky a skúsiť treba všetko.“*

Viktor Kocsis
- ilustrátor

Som študent súkromnej strednej umeleckej školy animovanej tvorby (UAT). Študujem animovanú tvorbu.

Vo voľnom čase zvyknem kresliť, animovať, poprípade sa venujem hrám, seriálom alebo basketbalu. Však aj behať treba

Riadim sa mottom: *„Keby niečo, tak nič.“*, pretože čím menej vecí sa rieši, tým menej provlémov.

OBSAH

3 Gaudeamus igitur

Načo motta, keď nás mottá? 4

5 Keď sa nedarí tak sa nedarí

O dôležitosti záchoda 6

7 Príbeh zvaný Coca-Cola

Little big Charles 8

9 Open Alt

Básnická tvorba 10

12 Sociálne inžinierstvo

Izrael - mesto náboženstva a histórie 14

15 Krátke poviedky

„Uráää Russia“ 16

18 Ako sa medveď s líškou pobili...

Editorial

GAUDEAMUS IGITUR

Keď som pred štyrmi rokmi so svojimi rodičmi stál pred pani zástupkyňou, ktorá ma prijímala na náš internát, ani mi na um neprišlo, že tu zostanem celú túto dobu. Triasol som sa ako osika, ruky sa mi potili a kolená triasli, keď som zrazu na zostal medzi štyrmi stenami úplne sám.

Z malej dedinky, z ktorej pochádzam, prejdem na jej druhý koniec ani nie za 20minút. Tých dvadsať minút mi tu v Bratislave trvá akurát tak na zastávku, z ktorej nastupujem na autobus do školy.

Ako čas ubiehal, Bratislava mi postupne prirástla k srdcu. A to nielen z hľadiska akcelerácie štúdijnych, kultúrnych a spoločenských aktivít, ale aj z hľadiska srdcových zápletok. Toto mesto je nádherný príklad kombinácie starých historických pamiatok, úžasnej histórie, supermarketov a krásnych študentiek. Niet preto divu, že kto do Bratislavy príde, už z nej ťažko odchádza.

Ale vráťme sa k meritu veci. Štúdium, ktoré som tu absolvoval, ubehlo ako voda v Dunaji. Nikdy nezabudnem na infarktové chvíle pred tabuľou, keď ma naša matikárka vyzvŕtala z goniometrických funkcií, alebo na profesora účtovníctva, ktorý bol doslova alergický na „termínus-technikus“ - šibeničky. (ekonómovia vedia o čom hovorím). Do pamäte sa mi vryli aj sústavné každodenné večerné kontroly na internáte, na moje tajné návštevy na dievčenských izbách, na ktoré vždy naši vychoši nakoniec prišli. Na pani vychovávateľku, ktorá nás neustále bičovala s poriadkom na izbách, na pani vrátničku, ktorá nás po neskorom príchode na intrák nechcela ani do budovy pustiť a tiež na každodenné vynášanie blbých smetí.

Počas celého môjho pobytu na škole i na internáte, som bol verný Komenského myšlienke – škola hrou. A bral som to doslova. Až na konci tretieho ročníka, pozerajúc na moje vysvedčenie som pochopil, ako to ten bradatý dedko vlastne myslel.

Na stuškovej, odetý v obleku a vytŕčajúc svoj chlapský hrudník, na ktorom sa mi týčila zelená stužka, som si zrazu uvedomil, že všetky tie moje tínejdžerske úlety a moje mnohokrát nekontrolovateľné výroky, sa náhle ukončili.

A tak v čase nastávajúcich Vianoc a prichádzajúceho Nového roka, stoja pred nami maturitné skúšky, ktoré nadobro ukončia náš sladký stredoškolský život.

Mnohí z nás sa rozletia po svete a na naše zážitky v škole a na internáte zostanú už len spomienky.

Ktovie či a kedy sa ešte niekedy zídeme...

A tak opúšťajúc náš drahý internát a spievajúc študentskú hymnu *Gaudeamus igitur, iuvenes dum sumus,* kráčame do neznámych končín a naše bytie sa stáva už len históriou a zároveň zahlmenou budúcnosťou....

L.Y.Shique

regia LEKÁREŇ

SPONZOR:

Lekáreň REGIA
(REGIAPHARM s.r.o.)
Mgr. Eva Pernischová
Nálepkova 4
92101 Piešťany

Tel.: +421 337429226

NAČO MOTTA KEĎ NÁS MOTTÁ?

Mesiace november a december sa úzko spájajú so stužkovými slávnosťami. Čas oficiálneho prevzatia zelených stužiek a vstupu do dospelosti. Čo sa týka príprav na túto slávnostnú udalosť, nie vždy je jednoduchá a všetko ide ako po masle, predsa len čím viac ľudí, tým viac názorov.

Ešte len nedávno sme všetci stepovali pred bránami našich stredných škôl, s obavami v očiach sme si nevedeli ani len predstaviť ako rýchlo tento stredoškolský život pominie. Každému sa s pojmom študentský život spája niečo iné, prvé lásky, veľa učenia, život plný neobmedzených možností či bezstarostný život. Mnohí si ani len neuvedomujeme, aká je táto etapa života krásna, dá sa povedať, že najkrajšia v našom živote. Bohužiaľ, poniektorí sme zistili, akú trpké môžu byť slzy po neúspešnej písomke, či prvej napomienke z predmetu, ktorý nám odjakživa robil problémy. Spoznali sme veľa ľudí, kamarátov na celý život, niektorí vyskúšali prvé sladké bozky a spoznali prvé lásky. Výbuchy hnevu a beznádeje neobišli asi nikoho, taktiež situácie, kedy ste mali chuť sa na všetko vykašlať a odsťahovať sa preč čo najďalej od všetkého, no bohužiaľ financie vám nestačia ani na cestu do Košíc. Každý máme iné spomienky na túto krásnu životnú etapu a verte, či nie, každý, „dospelák" na ňu rád spomína.

Ako som už hovorila štyri alebo päť rokov ubehne rýchlo a ani sa nenazdáte a už stojíte pred prvou skúškou dospelosti a to maturitou. No vráťme sa k tej príjemnejšej časti posledného ročníka strednej školy a to ku stužkovej slávnosti. „Navždy sa zachová v pamäti stužková" len nedávno sme si to pospevovali cez prestávky, no tento krát sa nám hrnuli slzy do očí a nemyslím, že len nám ale ani len jedno rodičovské oko nezostalo suché. Každý rodič, ktorý s pýchou pozeral na svoje dieťa, oblečeného krásne do gala, rozkvitlo ako kvet. Všetci tíško stoja a čakajú kým im bude pripnutá zelená stužka nádeje, na ktorú sa naozaj všetci spoliehame a dúfame, že nám pri maturite prinesie šťastie. Mamina si neustále utiera uplakané oči a otec sa snaží zachytiť každú chvíľku tejto veľkej udalosti, do toho hrá krásna hudba ktorú sprevádza klavír. Neopísateľná atmosféra. Na konci bolo počuť len výstrel konfiet a veľký potlesk rodičov. Bolo to nádherné a pritom tak dojímavé. Tento večer v nás zachoval rôzne zážitky a to, čo sa dialo po polnoci, po odchode rodičov, radšej vynechám. No každý sme si tento večer maximálne užili bez triednych hádok a nezhôd. Všetci s pýchou nosíme na bunde zelené stužky, vďaka ktorým od nás už nikto nepýta občiansky preukaz.

V skratke som chcela povedať, že nech ste aký koľvek zlý kolektív, neviete sa na ničom dohodnúť a spoločná organizácia nepripadá v úvahu, tak nestrácajte nádej a užite si tento váš veľký deň najlepšie ako budete vedieť, pretože taký už v živote nebude, taktiež ako celé toto krásne obdobie nazývané mladosť.

A. Perniscová
Foto: A. Pernishová

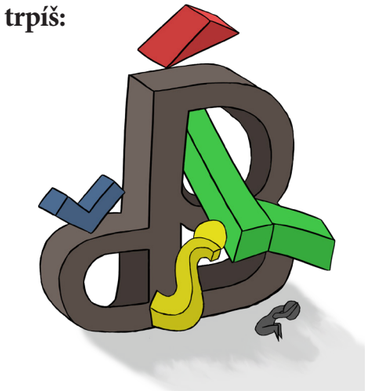

KEĎ SA NEDARÍ TAK SA NEDARÍ, MOŽNO SA RAZ ZADARÍ...

Nedarí sa ti v učení? Škaredo píšeš a pomaly čítaš? Zamieňaš si písmená alebo čísla? Robíš všetko možné a predsa nosíš domov päťky? Učitelia ti dávajú zlé známky a rodičia ťa za ne trestajú? Možno je problém inde. Pravdepodobne trpíš:

Dyslexiou - poruchou čítania. Dyslexia sa prejavuje neplynulým, pomalým čítaním. Žiak lúšti písmenká a neúmerne dlho slabikuje. Vynecháva alebo pridáva písmenká alebo ich prehadzuje. Zamieňa si tvarovo alebo zvukovo podobné písmená (b-d-p, m-n, a-o-e) resp. (t-d. k-g, b-p).

Dysgrafiou - poruchou písania. Žiak si nevie zapamätať tvar písmen a má problém udržať ich v jednom riadku. Písanie ho vyčerpáva, píše nečitateľne a písmená sú nerovnomerné. Dysgrafik si nevie spomenúť ako dané písmeno vyzerá a preto ho nevie rýchlo napísať. Často ich vynecháva alebo slová nedokončí.

Ďalšie poruchy, ktoré trápia niektorých študentov sú:

Dysortografia - porucha pravopisu. Často sa vyskytuje spolu s dyslexiou. Žiak vynecháva diakritiku, slová a vety píše dohromady a nelogicky ich na konci riadku delí. Nerozlišuje mäkké a tvrdé slabiky. Pridáva alebo zamieňa písmená v slovách alebo aj celé slabiky.

Dyspinxia - porucha kresbových schopností. Vyznačuje sa neobratným narábaním s ceruzkou a štetcom. Ťažko usmerňuje pohyb ruky pri kreslení čiar. Čiary často predlžuje a nedodržiava vyfarbenú plochu... Ťahy pri kreslení sú krčovité a neisté.

Dyskalkúlia - porucha matematických schopností. Typickým prejavom je neistota pri vymenúvaní číselného radu. Nerozlišuje pojmy „o 4 viac" alebo „3 krát menej". Zamieňa si tvarovo podobné čísla (3-8, 6-9).

Dysmúzia - porucha zmyslu pre hudbu. Žiak má problém pri vnímaní alebo reprodukcii hudby, nepamätá si melódiu a nepozná rytmus.

Vedecké štúdie hovoria, že počet takýchto detí resp. už aj mladých ľudí, stále pribúda. Čo teda robiť?

V súčasnej pretechnizovanej dobe si deti a mladí ľudia už od malička nerozvíjajú svoju motoriku. Málo sa hrajú pohybové hry, nerady vyfarbujú „ maľovánky". Už v predškolskom veku sa hrajú s mobilom a s počítačmi. Nerozvíjajú jemnú motoriku v podobe kreslenia, správneho držania ceruzky a už vôbec neskladajú alebo sa nedostatočne hrajú so stavebnicami a konštrukčnými hrami, pričom práve tieto tieto hry rozvíjajú ich myslenie a zdravú fantáziu.

Tieto poruchy nie sú žiadne nóvum dnešnej doby. V minulosti boli dyslektici či dysgrafici považovaní za hlúpe a neschopné deti. Dnes ale vieme, že dievčatá a chlapci s vývojovými poruchami učenia, písania či čítania, si svoje ťažkosti nezavinili sami, ba mnohí z nich sa môžu pochváliť až s nadpriemernou inteligenciou.

Byť dysgrafikom nie je žiadna hanba. Veď touto poruchou trpeli významné osobnosti svetovej vedy, kultúry a politiky:

- Alexander Graham Bell
- Albert Einstein
- Winston Churchill
- John Lennon
- Tom Cruise
- Cher
- viacerí americkí prezidenti

Je teda možné, že práve tebe sa zadarí a staneš sa slávnym človekom a ohúriš svet niečím, čo dnes pokladáme za ťažko riešiteľné alebo nevyliečiteľné.

Držíme ti palce a nevzdávaj to.

L. Y. Schique
Ilustrácia: V. Kocsis

Učiteľka napíše na tabuľu 2+2=
- Aký je výsledok? - pýta sa Jožka.
- Vyrovnaný zápas.

Učiteľka sa pýta žiakov:
- Kam zaraďujeme ježa?
- Prosím, medzi ihličnaté zvieratá.

Viac zábavy nájdete na: http://www.funny.sk/

O NEPOPIERATEĽNEJ DÔLEŽITOSTI KOMPLETNÉHO ZÁCHODA

Ak by som mala charakterizovať dnešnú dobu, dokázala by som to pomocou jednej jedinej vety, s jemne smutným, ale výstižným paradoxom. Spoločnosť kladie dôraz na jedinečnosť jednotlivca a jednotlivec sa stará výhradne o seba. V osnovách prehnanej individualizácie je napísané, že každý človek má svoje individuálne potreby, že ku každému musíme pristupovať individuálne a že od každého smieme vyžadovať iba to, čo je v medziach jeho individuálnych schopností. Lenže v dnešnom svete, ktorý tak veľmi miluje slovo „individualizácia" stále existujú potreby, ktoré má každý rovnako. Bez individualizácie. Bez výnimky. Záchod používame všetci. Prečo je potom verejná starostlivosť o toalety tak žalostne zanedbávaná?

Študenti, zaiste sa viete vcítiť do tohto krátkeho príbehu, ktorý bol na mojej bývalej škole na dennom poriadku: Je desaťminútová prestávka a medzi jednou a druhou učebňou vás delia tri poschodia. Prázdny žalúdok a sucho v ústach pred písomkou vám nedajú pokoja. Hŕbu učebníc rýchlosťou svetla vyťahujete zo skrinky a snažíte sa si čo-to preopakovať v hlave. S pocitom neopísateľnej hlúposti a nepripravenosti si uvedomíte, že ešte musíte navštíviť toaletu. Dve minúty do zvonenia. Bleskom otvárate dvere a ešte bleskovejšie ich za sebou zatvárate. Uľaví sa vám a vy sa, už značne pokojnejší, natiahnete za toaletným papierom. A čo nájdete? Absolútne nič. Čo robiť? Do zvonenia ostáva už len 30 sekúnd. Strach sa razom mení na hnev- ukrutná zloba pri pomyslení na to, že ešte aj ten toaletný papier sa na vás v tak dôležitý deň vykašľal. Vyriešenie tohto problému je individuálne. Potom kráčate k umývadlu, kde si pustíte ľadovo-studenú vodu. Snáď len zo zvyku a z princípu namočíte svoje aj tak studené ruky do vody, v ktorej by celkom určite zmrzol aj Jack Dawson z Titanicu. Tešíte sa len na jednu jedinú vec a tou je utretie tých vašich rúk do akejkoľvek utierky. Prekvapenie? Utierky sa jednoducho vyparili. Vtom svojimi bystrými ušami počujete zvuk školského zvončeka. V zápase vy verzus záchod zas a znova vyhral záchod.

Musím uznať, že na mojej terajšej škole je hore opísaná situácia menej pravdepodobná (a nie, nemenila som školu kvôli záchodom). Keďže som však každý týždeň vystavená šesťhodinovému cestovaniu na druhý koniec republiky a naspäť, stihla som už od septembra nazbierať široké spektrum skúseností s verejnými toaletami. Pochopila som, že zanedbaná nie je len starostlivosť o školské

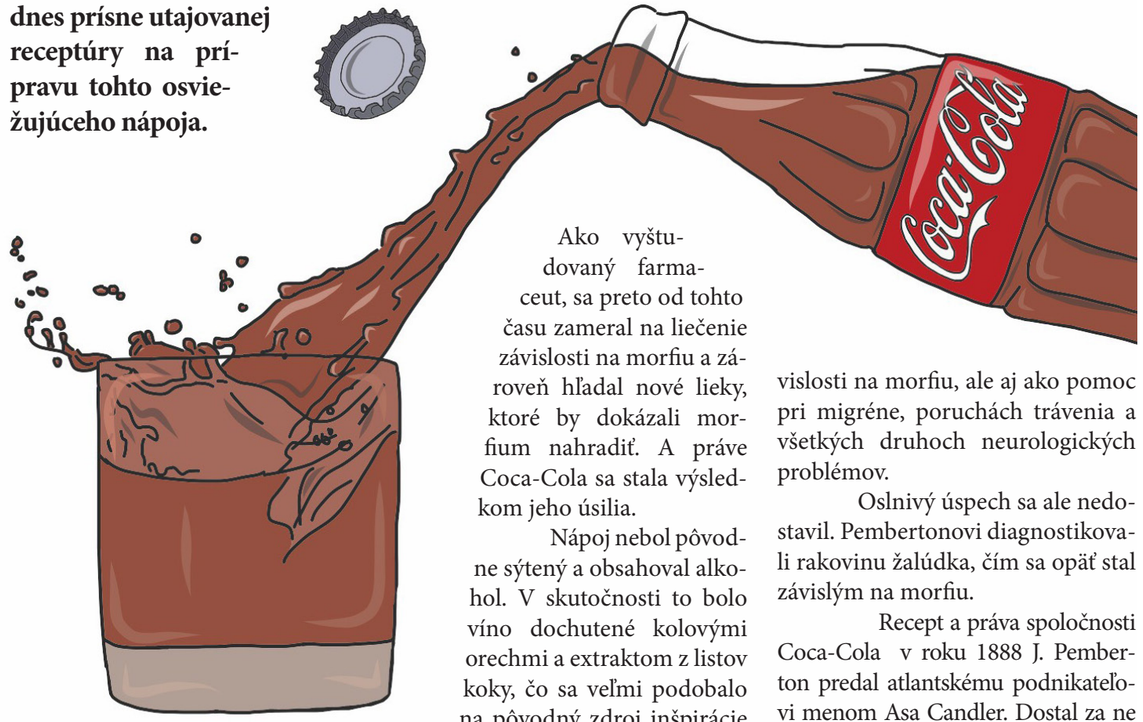
toalety – podobne je to aj vo vlakoch, na železničných, ba i na niektorých čerpacích staniciach. Ponuka je pestrá - záchody bez dosiek, bez toaletného papiera, pofidérne zapáchajúce, s pokazeným splachovaním, alebo naopak záchody tečúce. Hlavný je kúsok papiera na dverách, na ktorom je na tri dni dopredu podpísaný človek, ktorý sa o toalety má starať. Keďže Slováci sú národom prispôsobivým, od zahraničných susedov sme veľmi ľahko prevzali zvyk platiť za návštevu toaliet. A tak do moderných automatov vhadzujeme 50 centov za to, že používame často nekompletné toalety, a ako bonus sa na nás pri vstupe zväčša nejaká pani krivo pozerá.

Pritom si dovolím povedať, že toalety sú tou najdôležitejšou verejnou miestnosťou. Záchod je poslucháčom tajných a diskrétnych telefonátov, je nemým svedkom mnohých lások, žalostných vzlykov i pokazeného žalúdka. Keby steny toaliet vedeli rozprávať, určite by mali čo povedať. Vedia totiž o našich bôľoch i radostiach a dokonca vedia, koľko mejkapu si na seba dávame. Verejné toalety, či už si to priznáme alebo nie, odkrývajú našu pravú tvár. Pýtam sa teda, nezaslúži si aj každý záchod byť kompletný? Záchod nemá žiadne individuálne potreby, stačila by mu čistá doska a dostatok toaletného papiera. V ideálnom svete by bol každý záchod rešpektovaný, a ja by som nemusela v piatky a nedele trénovať výdrž svojho močového mechúra od Košíc až na Vranovskú 4...

Adriana Chromá
Ilustrácia: V. Kocsis

PRÍBEH ZVANÝ COCA-COLA

Najpopulárnejší nealkoholický nápoj na svete vynašiel americký lekárnik John Pemberton v roku 1800. Pôvodne to mal byť liek a nie osviežujúci nápoj. Zomrel ako žobrák a narkoman po tom, čo predal svoje práva do dnes prísne utajovanej receptúry na prípravu tohto osviežujúceho nápoja.

Najpopulárnejší nealkoholický nápoj na svete vynašiel americký lekárnik John Pemberton v roku 1800. Pôvodne to mal byť liek a nie osviežujúci nápoj. Zomrel ako žobrák a narkoman po tom, čo predal svoje práva do dnes prísne utajovanej receptúry na prípravu tohto osviežujúceho nápoja

J.Pemberton pochádzal zo štátu Georgia a v americkej občianskej vojne bojoval v armáde Juhu proti Severu. Pri bitke v Britskej Columbii sa v roku 1865 vážne zranil. Mal mečom rozrezanú hruď. Rovnako ako mnoho iných veteránov, aj Pemberton sa stal závislým na morfiu, aby dokázal znášať bolesti. Ako vyštudovaný farmaceut, sa preto od tohto času zameral na liečenie závislosti na morfiu a zároveň hľadal nové lieky, ktoré by dokázali morfium nahradiť. A práve Coca-Cola sa stala výsledkom jeho úsilia.

Nápoj nebol pôvodne sýtený a obsahoval alkohol. V skutočnosti to bolo víno dochutené kolovými orechmi a extraktom z listov koky, čo sa veľmi podobalo na pôvodný zdroj inšpirácie - francúzske víno Vin Mariani. Nápoj obsahoval aj stopy po kokaíne. Neskôr sa recept upravil a kokaín nahradil kofeín. Alkohol z nápoja zmizol bezprostredne pred tým, než ho uviedli na trh. Spôsobila to prohibícia v Atlante, kde predpokladali jedno z najväčších odbytísk. Naopak oxid uhličitý sa do receptu dostal len náhodou, ako súčasť experimentu. V tej dobe sa oxid uhličitý považoval za zdraviu prospešný. Pemberton sa rozhodol bublinky ponechať, čím sa jeho ponuka dostatočne odlišovala od ostatných, vlastnosťami podobných liečivých tonikov. Ochutená „sódovka" mala premiéru v roku 1886. Propagovali ju ako liek nielen na zmiernenie závislosti na morfiu, ale aj ako pomoc pri migréne, poruchách trávenia a všetkých druhoch neurologických problémov.

Oslnivý úspech sa ale nedostavil. Pembertonovi diagnostikovali rakovinu žalúdka, čím sa opäť stal závislým na morfiu.

Recept a práva spoločnosti Coca-Cola v roku 1888 J. Pemberton predal atlantskému podnikateľovi menom Asa Candler. Dostal za ne 550 dolárov. Candler následne založil Coca-Cola Company a spustil agresívnu marketingovú kampaň. A úspešný nápoj bol na svete. Z Candlera sa neskôr sa stal starosta Atlanty.

Pemberton sa však toho už nedožil. Zomrel v auguste 1888 chudobný ako kostolná myš. Jeho syn Charles sa snažil pokračovať v odkaze svojho otca. Pokúšal sa namiešať alternatívnu verziu koly, ale s rastúcou popularitou Coly si poradiť už nevedel.

O šesť rokov neskôr nasledoval svojho otca, ako narkoman závislý na ópiu.

L. Y. Shique
Ilustrácia: Michaliková

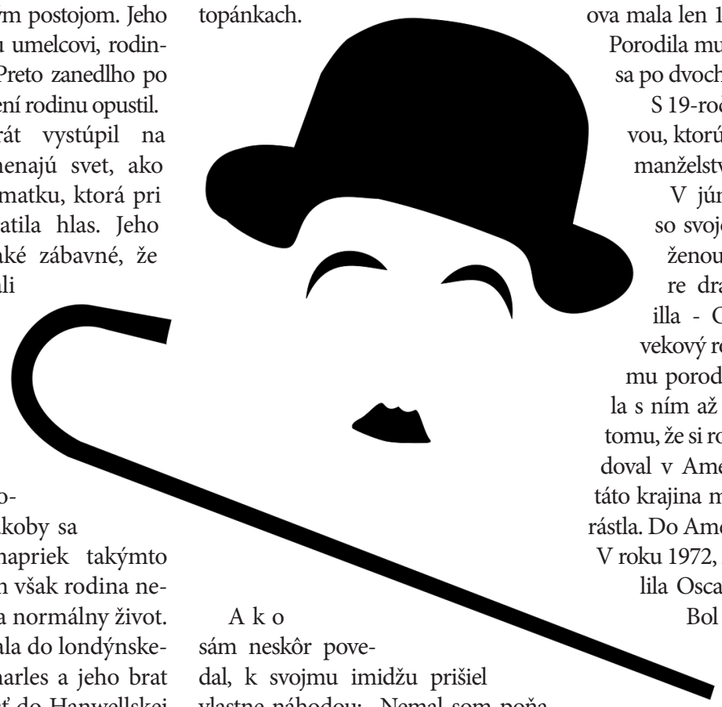
LITTLE BIG CHARLES

V decembri uplynie 39 rokov od úmrtia jednej z najväčších postáv zlatého plátna, nezabudnuteľného komika - veľkého, malého muža - Charlesa Chaplina. Pripomeňme si človeka, ktorý rozosmieval milióny ľudí na celom svete svojimi vyčaptanými topánkami a neodmysliteľnou paličkou...

Charles Spencer Chaplin sa narodil 16. apríla 1889 v Londýne. Jeho otec, Charles Spencer starší, a matka, Hannah Harriette Hillová, boli varietní umelci. Charles bol veľmi utiahnuté dieťa. Neznášal spoločnosť ostatných detí a nevedel s nimi ani komunikovať. Matka bola preňho zdrojom inšpirácie, od ktorej sa učil nielen hereckým technikám, ale aj životným postojom. Jeho otcovi, bohémskemu umelcovi, rodinný život nesvedčal. Preto zanedlho po Charlesovom narodení rodinu opustil.

Charles prvýkrát vystúpil na dosky, ktoré znamenajú svet, ako päťročný. Zastúpil matku, ktorá pri spievaní náhle stratila hlas. Jeho vystúpenie bolo také zábavné, že mu ľudia hádzali na javisko drobné mince. Salvu smiechu vyvolalo, keď Charles prestal spievať, pozbieral peniaze a potom pokračoval v speve, akoby sa nechumelilo. Aj napriek takýmto drobným úspechom však rodina nemala dosť peňazí na normálny život. Matka sa odsťahovala do londýnskeho chudobinca, Charles a jeho brat Sydney museli odísť do Hanwellskej školy pre siroty a chudobné deti. Ich problém však pokračoval ďalej. U matky sa prejavila duševná choroba a chlapcov sa predsa len ujal ich otec. Bol to ťažký alkoholik a nechával sa vydržiavať svojou milenkou. Alkoholizmus bol častou chorobou väčšiny umelcov, čo bolo aj príčinou smrti 38-ročného Charlesa Spencera Chaplina staršieho. Od tejto chvíle sa obaja bratia museli živiť takmer sami. Vrátili sa síce k matke, tá sa však nebola schopná o nich postarať.

Jeho prvý film Making a Love mal premiéru vo februári 1914. V tom istom roku nakrútil ďalších 35 filmov. Jeho značkou sa stal tulák s malými čiernymi fúzami, s bambusovou paličkou, oblečený do veľkých nohavíc a obutý v obrovských topánkach.

A k o sám neskôr povedal, k svojmu imidžu prišiel vlastne náhodou: „Nemal som poňatia, ako by mala moja postava vyzerať. Jednoducho som otvoril skriňu a navliekol na seba, to, čo som videl.

Bol to obrovský úspech. Ľudia ho milovali. A on konečne zarábal veľké peniaze. V roku 1919 založil spolu s hercom Douglasom Fairbanksom a jeho manželkou herečkou Mary Pickfordovou a režisérom D. W. Griffithom, spoločnosť United Artists. A ešte intenzívnejšie pokračoval v nakrúcaní grotesiek. Nemé filmy ako Kid, Zlatá horúčka, Svetlá veľkomesta neskôr vystriedali zvukové. Tie však neboli o nič menej úspešné – veď spomeňme napríklad Diktátora z roku 1940.

Jeho súkromný život bol veľmi pestrý. Jeho prvá manželka Mildred Harrisová mala len 16 rokov. On bol o 14 rokov starší. Aj jeho druhá Lita Greyova mala len 16 rokov, on však už 35. Porodila mu dve deti, napriek tomu sa po dvoch rokoch rozviedli.

S 19-ročnou Paulette Godardovou, ktorú si zobral ako 44-ročný, manželstvo vydržalo iba 6 rokov.

V júni roku 1943 sa oženil so svojou štvrtou a poslednou ženou. Osemnásťročnej dcére dramatika Eugena O'Neilla - Oone - tridsaťšesťročný vekový rozdiel neprekážal. Oona mu porodila osem detí a vydržala s ním až do jeho smrti. Napriek tomu, že si rodený Londýnčan vybudoval v Amerike obrovskú kariéru, táto krajina mu nikdy k srdcu neprirástla. Do Ameriky sa vrátil už iba raz. V roku 1972, keď mu Akadémia udelila Oscara za celoživotné dielo. Bol dojatý, napriek tomu tu však už nechcel ostať. Vrátil sa domov do Vevey, kde 25. decembra 1977 ako 88-ročný zomrel. Odišiel pokojne v spánku, obklopený rodinou.

Jeho meno sa ocitlo na prvých stránkach novín ešte raz. V marci 1978 totiž niekto jeho telo ukradol z rodinnej hrobky. Polícii sa ho podarilo nájsť až o 2 mesiace neskôr...

L.Y. Shique
Ilustrácia: V. Kocsis

OPEN ALT
VÍKEND KREMÍKU A PIVA

Víkend 5.-6. novembra sa v Brne odohrávala technická konferencia OpenAlt. Je to konferencia a stretnutie rôznych technikov, nadšencov, hackerov či digitálnych nomádov. Preberajú sa tu témy ako IoT, Linux, Raspberry Pi, zabezpečenie dát, vývoj a open soure, ale i komerčné riešenia malých spoločností.

Navštívil som ju v spoločnosti môjho spolužiaka Matúša a taktiež môjho spolubývajúceho Martina, ktorému ďakujem za túto inšpiráciu. Tento článok som sa rozhodol napísať, pretože ten víkend stál za to. Nielenže sme obohatili naše mozgy, no užili sme si aj zábavu a doslova nasali atmosféru Brna.

Náš víkend začínal ranným behom na 88-čku, aby sme stihli vlak o 6:10 do Brna. Vďaka okolnostiam sme sa však všetci traja stretli v autobuse, a tak sme vlak pohodlne stihli. Dobytie Brna bolo úspešné. Prišli sme s dostatočným náskokom a tak sme sa išli zložiť na byt.

Ako býva pri takých dobrodruhoch ako my zvykom, aj my sme isté veci riešili na poslednú chvíľu, a tak sme až od piatku večera netušili kde a či vôbec niekde budeme spať. No nakoniec sme skončili v malom byte, ktorý však doslova dýchal radosťou a pokojom. Tieto pocity však boli aj v nás, keď sme uvideli večer pohodlné postele a ďakovali Bohu, že nám to takto vyšlo.

Keďže sme prišli skoro, v kľude sme stihli úvod konferencie. Hneď pri vchode sme sa dohadovali, na akú prednášku ísť, pretože všetky boli zaujímavé a navyše začínali hneď v piatich paralelných prúdoch.

Všade vôkol to dýchalo pokrokom... Samé 3D tlačiarne, stánky Mozilly, Redhat... Proste plno miest na získanie vedomostí, no tiež vecí ako pier či pomôcok, ktoré sa vždy zídu :D.

Obehal som plné spektrum prednášok, od bezpečnosti napr. SeLinux, cez RetroPi – herná konzola z RaspberryPi (počítač za 30 dolárov) až po „hack your wrist" prednáška o linuxe na Smart watch.

Bolo tu však plno ďalšieho na pozeranie, čo som ani nestihol, ako prednáška o DDOS útokoch, Let´s Encrypt, Hranie na Fedore a podobne.

Nebojte, prišlo aj na viac odviazanú zábavu v jednom príjemnom lokálnom bare prerobenom z pivnice. Pri pivku sme mohli aj s prednášajúcimi, či novými priateľmi, pokecať a získať nové kontakty.

Väčšinu času som druhý deň strávil na prednáškach o Iot (Internet of Things) kde boli spomenuté viaceré typy protokolov a aplikácií na spracovanie dát. No najmä jedna prednáška stála za to a to tá, kvôli korej som tam išiel - o bezdrôtovom wifi chipe ESP8266 a ESP32 (pre tých, čo ich zaujíma IoT, určite moje nadšenie chápu, ostatní doštudovať! :D).

Po sérii IoT prednášok, ktoré pokračovali v nedeľu, sme nechtiac, ašak vďakabohu, zostali na ešte jednej prednáške. Volala sa „Výpočetní fotografie", popisovala ako grafikom pomáhajú gps dáta, modely krajín, prestorové vzdialenosti na fotke a výpočty k dokonalej fotografií. To znamená, že už fotka nie je iba obraz, ale celá databáza dát.

Úspešne sme potom navštívili záver a docestovali do Bratislavy a utekali dospať.

Každému kto sa chce niečo v daných témach dozvedieť budúci ročník určite odporúčam a dúfam, že aj ja sám budem mať čas si zopakovať túto skvelú skúsenosť.

F. Krupa
Foto: https://openalt.cz/2016/fotky.php

JAPONSKO

Červený kruh
a nič viac než beloba
sťa obraz Kandinského
ako symbol krajiny
večne vychádzajúceho slnka.
Tej mozaiky ostrovov
s noblesou veľkomiest
skrčených v tieni vulkánov
ticho čakajúcich...
To je tá krajina,
lež líši sa kultúrou,
domčekmi z papiera
či tonickou rečou
a písmom sťa Picasov obraz.

V RINGU

V napätom tichu,
s príchuťou krvi
posledné minúty boja
lež prebudia dav,
keď pot sťa voda
zaplaví divákov
v agónii prehry,
víťazstva.

?MILOVANIE?

Večera pri sviečkach,
a ty ako mŕtvola
v zlatých záblieskoch,
rozpitvala si ma.
Keď nahú videl som ťa,
srdce zastalo mi.

Bola to vražda,
lež na smrť
odsúdiť ťa musia,
popraviť!
Tie tvoje pohyby
a slastný orgazmus,
do rakvy uložil ma.

Hoc spočiatku,
visel mi sťa obesenec,
hrátky s tebou
na cintorín doviedli ma
a zábrany spálili.

Bola si ako gilotína,
čo vysala mi život!

SAMOVRAŽDA

Tichý šepot,
vánok a šelest listov
padajúcich na pokojnú
hladinu.

Nemý výkrik.
Smútok, bolesť, žiaľ
a bytosť plná útrap
v rozlúčke so životom,
rúti sa z útesu.

Tichý šepot vánku,
šelest listov
a kruhy na hladine rieky.

JÁNOŠÍK

Odbojnosť
s príchuťou pálenky
a bryndzových halušiek
v ľudovom odeve.
Ten vzdor
lež maska hrdinu halí,
v boji s bezprávím
nepoľaví.

A. D. Lex
Koláž: A. D. Lex

HRANICA

Ticho,
desivá prázdnota
a slnečné paprsky západu
narúšané žiarou pochodní.

V hre o život
len záblesky ohňa,
rozhorčenie, krik a plač
v súzvuku s nadšením
a ľudská nenávisť
vpísaná v očiach vlasti
bezodne bažiacej
po nevinnej krvi.

To túžba po kontrole
stala sa posunom.
Osudným krokom,
rozlúčkou,
keď utíchli stony zvona
a prchavú nádej
zatratila kopa dreva,
hranica.

TY!

Prvé stretnutie
a ty ako zavretá skriňa,
bez slov.
Len tvoje oči
sťa knihy v knihovničke
rozprávali príbeh,
ako keď sa almara
zmenila v Narniu.
Nebol si viac
prázdnou policou
či kreslom,
lež uspáva život.
To prvé stretnutie
zmenilo ťa v posteľ,
v ktorej rada spím,
v kreslo,
v ktorom rada sním.

ACH TIE RYBY

Každý deň,
chodí dolu k rieke
starček na ryby.

Jedného dňa,
krátka novinová správa
o katastrofe,
jede v rieke
a cudzích baktériách.

Napriek tomu,
starček stále chodí na ryby.
Do obchodu.

POVRCHNOSŤ

Miloval ju!
Vyznal jej lásku
i prsteň kúpil.
Odvrátila hlavu.
Zbadal nezáujem,
nedbalosť.

„Miluje ona mňa?“,
spýtal sa seba.

Taká bola,
ako ten prsteň!
Na dotyk jemná,
hladká,
no v jadre studená,
dutá.

SOCIÁLNE INŽINIERSTVO

V dnešnom článku sa pozrieme na jednu z najúčinnejších a pritom najmenej technicky náročných techník hackingu a to konkrétne Sociálne inžinierstvo. Pevne verím, že mnohí z vás prichádzajú s touto technikou každodenne do styku v nejakej z jej foriem a pritom si to ani neuvedomujú. Čo to teda sociálne inžinierstvo je ?

Sociálne inžinierstvo je činnosť, ktorej úlohou je za pomoci zneužitia ľudských emócií (dôvera, dobrosrdečnosť, strach) a ľuďom charakteristických vlastností získať informácie dôverného charakteru alebo prinútiť obeť k vykonaniu nejakej akcie.

Využíva sa fakt že zväčša je najslabším článkom celej bezpečnostnej politiky práve človek.

Sociálny inžinier sa svojimi praktikami snaží zneužiť faktory ovplyvňujúce ľudské správanie a rozhodovanie. Medzi tieto faktory patria: dôvera, strach, stres, rešpektovanie autorít, súcit, potreba vyhnutia sa konfliktu, sympatie či fyzická príťažlivosť.

Jednoduchým príkladom, že sociálne inžinierstvo nie je čerstvou záležitosťou ale existuje už stáročia je aj napríklad Trojský kôň – kde Gréci využili dôveru obyvateľov Tróje a nakoniec ju vďaka tejto lesti (trojskému koňu) dobyli.

Niektoré typy sociálneho inžinierstva:

Dumpster Diving:
- doslovne ponáranie sa v obrovských smetných košoch (kontajneroch)

Možno sa budete čudovať, no väčšina faktúr a dôležitých dokumentov veľkých firiem je jednoducho v neskartovanej prípadne nedostatočne skartovanej podobe vyhadzovaná práve do kontajnerov.
- jedna z najefektívnejších metód získavania informácií

Touto metódou nie je problém získať kontaktné údaje (emaily, tel. čísla, adresy...), osobné údaje (vrátane rodných čísiel zamestnancov), čísla zmlúv a faktúr a oveľa viac.

Prehľadávanie internetu
- ako náhle zverejníte nejaké informácie na internet je to jednocestné – už ich neviete odstrániť

Veľké množstvo ľudí uvádza na internet veľa informácii týkajúcich sa ich súkromia. Mnoho z nich si však neuvedomuje že väčšina z týchto informácií ostáva naďalej na internete aj po ich odstránení.

Jednoduchým príkladom je tlačítko „V pamäti“ vo vyhľadávači Google, ktoré vám zobrazí obsah stránky, ktorá už dávno neexistuje -> ak by ste na tejto stránke uviedli nejaké citlivé údaje, tak budú spätne dohľadateľné ešte dlhú dobu po zmazaní stránky.

Samozrejme existuje veľké množstvo nástrojov, ktoré odvedú prácu ďaleko lepšie ako cache pamäť Googlu. Existujú priamo nástroje určené na zber dát ohľadne konkrétnej osoby alebo firmy, ktoré využívajú všetky dostupné zdroje informácií vrátane sociálnych sietí.

Na túto oblasť naráža aj experiment, ktorý vám odporúčam pozrieť, môžete si ho dohľadať na youtube ako „Amazing mind reader reveals his gift“.

Shoulder surfing
- „pozeranie cez plece“
- technika s ktorou sa veľmi často stýkate

Veľa sociálnych inžinierov obdarených dobrým zrakom je schopných aj na diaľku niekoľkých metrov odpozorovať čo píšete a čo si prezeráte. Nie je teda vôbec problém odpozorovať napríklad prihlasovacie údaje alebo mená osôb s ktorými si „obeť“ píše.

Tailgaiting
- využitie v spoločnostiach a organizáciách kde sa nachádza veľa ľudí (zamestnancov, študentov…) a vzájomne sa všetci nepoznajú.

Sociálny inžinier vás nasleduje do organizácie pričom sa snaží byť nenápadný a tvári sa zaneprázdnene (napr. telefonuje ohľadne firemných záležitostí – samozrejme telefonát len predstiera). Vy otvoríte dvere do budovy (firmy, školy …), ktoré sa otvárajú čipovou kartou a keďže ide za vami niekto, kto vyzerá ako váš kolega podržíte mu dvere aby ich aj on znova nemusel kartou otvárať – celkom bežné a ľudské správanie. No v skutočnosti ste do budovy vpustili neoprávnenú osobu.

Baiting
- obľúbená a účinná technika
- využíva zvedavosť a vlastnosť ľudí prijímať prípadne zbierať veci, ktoré sú zadarmo

Jednoduchým príkladom je že útočník nahrá nejaký druh malwaru na USB kľúč a ten nechá ležať niekde v okolí firmy. Zamestnanec firmy, ktorý ide okolo a kľúč objaví je zvedavý čo sa na kľúči nachádza prípadne si ho chce ponechať (však ho našiel takže je jeho že ?) a daný kľúč vloží do firemného PC. Z kľúča sa nenápadne nainštaluje na PC malware a ďalej sa nič nedeje. Útočník týmto spôsobom nenápadne získal prístup do firemného PC prípadne celej firemnej (školskej) siete.

Phishing a Spear Phishing
- pokus o získanie informácií za pomoci elektronických komunikácií vydávaním sa za dôveryhodnú autoritu

Útočník zašle email, ktorý vyzerá ako email z banky a odporučí užívateľovi si napríklad zmeniť heslo nakoľko „došlo k úniku údajov“. Obeť klikne na link v emaili a zmení si heslo. V realite však bola presmerovaná (kliknutím na link) na stránku útočníka (napr. tatrabonka.sk miesto tatrabanka.sk) kde si útočník zaznamenal heslo užívateľa.

Phishing je šírený hromadne a je určený veľkým skupinám zatiaľ čo spear phishing je phishing, ktorý je úzko mierený na určitú skupinu (napr. určité oddelenie firmy).

Na záver mi už ostáva vám len odporučiť chovať sa obozretne a dávať si pozor, myslieť viacej racionálne ako emociálne.

M. Eršek

Zdroje:
https://www.csirt.gov.sk/socialne-inzinierstvo-812.html
https://cybernetic-gi.com/social-engineering-why-you-are-the-weakest-link/

IZRAEL
MESTO NÁBOŽENSTVA A HISTÓRIE

Vo svojom živote som navštívil plno miest a rezortov. Všetky mali špecifickú atmosférou, no akosi zapadali do amerikanizovaného sveta, rovnako ako ten náš. Sme zvyknutí na svet plný reklám, zahraničných produktov, svet kde neplatí žiadna úcta a nahota je na každom rohu... Potom som však navštívil miesto, kde náboženstvo a história ovplyvňujú každodenné dianie.

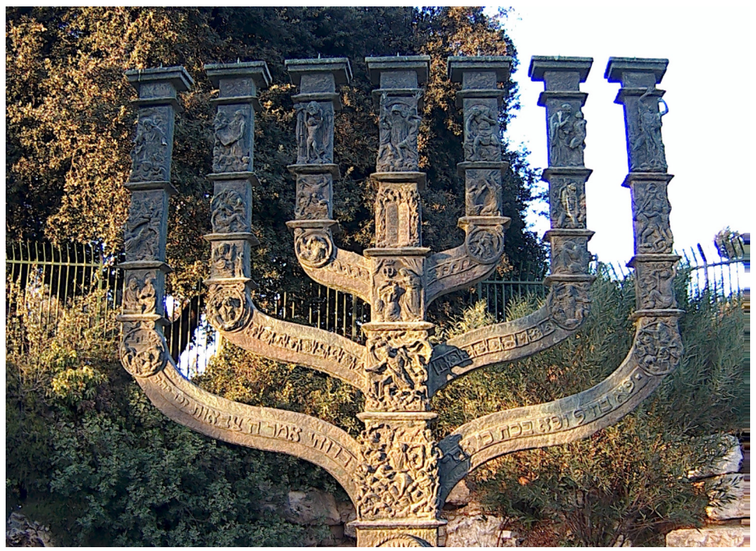
Izrael – miesto odkiaľ pramenia tri najväčšie viery a tí najlakomejší obchodníci (čítajte ďalej, s oboma som sa stretol :D).

Môj príbeh začínal na letisku Schwechat. Odkiaľ sme išli charterovým letom do Tel-aviv-u.

Na túto cestu som sa vybral so svojím dedom ako pútnik. Áno, viem, tí čo ma poznajú si hovoria, on a veriaci? No, aby som pravdu povedal, nešiel som tam za vierou, ale preto, že milujem cestovanie... No a tak som sa vybral na cestu za poznaním – ja, so skupinou dôchodkýň (nooo, nebolo tam síce na čo pozerať, no išiel som pozerať pamiatky, nie ženy :D).

Cesta bola fajn, dostali sme výborné jedlo a veľmi pekné rakúske lietadlo, to sa so slovenským ani nedá porovnať a za cca 3 hodiny, sme boli v Izraeli. Čas sa posunul o hodinu napred a tak už bolo po jednej ráno.

Autobus nás viezol na naše ubytovanie v Betleheme. Mesto betlehem bolo za Biblických čias od Jeruzaleme vzdialené cca 7 km, no teraz je to iba pár sto metrov. Nie je to však miesto na večerné prechádzky – keďže Betlehem leží na Palestínskej strane územia, je od Jeruzalema oddelený hranicou vysokou 9 m a kusom betónovej bariéry i v zemi. Aj my sme každý deň (náš autobus) podliehali prechodovej kontrole. Tento múr – na niektorých miestach púšte len vysoký plot – je 1300 kilometrovou hranicou. Rozdiely sú zjavné v spôsobe života i v kultúre na oboch stranách. Izraelská časť, kam patrí Jeruzalem je židovská a i keď špinavá, no viac udržiavaná a najmä plná špekulantov. Palestínska časť, kde sme bývali, je najmä moslimská a extrémne plná bordelu na niektorých miestach. Prázdne pozemky boli ako skládky, plné pneumatík, fliaš, obalov... väčšina obchodov mi pripomínala film „Zohan – Krycie meno kaderník“, pretože bol všade samý humus, falafel a na „oficiálnej“ Apple predajni boli tiež logá Samsung-u, HP a Dell-u :D.

Určite sa pýtate, na aké (posvätné) miesta vkročili moje nohy? Začiatok bol taký skromný, pretože sme sa mestom brodili, v celom Jeruzaleme boli zápchy a dlho sme cestovali. Jedným z vplyvov bol „Sukot“ - týždenný sviatok kedy si Židia pripomínajú 40 rokov cesty púšťou.

Dlhé státie v hustých kolónach sme nakoniec vymenili za pochod po Olivovej hore až do zvláštneho chrámu s názvom „Pater Noster“ – ako vám už latinský názov môže napovedať, išlo o chrám venovaný „Otčenášu“. Steny boli polepené dlaždicami s textami v jazykoch celého sveta, od Afriky po Slovensko, od Brailových tabuliek po rómsku verziu…

Po dlhých zápchach a prechádzkach i na miestach viery nás dobehli biologické potreby, no a tak sme hľadali niečo pod zub. Tu je dobré podotknúť, že ak sa dakedy budete chystať na cestu no Izraela, zoberte si dostatok peňazí, už aj len keď na obyčajné potraviny. Ceny sú totiž 3-4 krát také ako u nás (a tiež závisí ako sa na židovského obchodníka usmejete ;)), a tak aj náš ,síce skvelý, burger stál cca 20 e. Ale vec, ktorá sa oplatí ochutnať je 100% džús z granátového jablka a ich koreniny, tu som na cenu nehľadel. Celkovo tamojšie potraviny stoja za ochutnanie.

Ďalším zaujímavým miestom bol miestny židovský cintorín, miesto kde sa dalo a dáva pochovať státisíce židov, pretože veria, že keď budú vstávať z mŕtvych tak vstanú prvý a budú vyvolený. Na židovských hroboch je zaujímavé, že na každý ukladajú namiesto kvetov obyčajný kamienok – je to ďalším znakom spomienky na putovanie po púšti. Je odtiaľto nádherný výhľad na Chrámovú horu.

Pod cintorínom je Getsemanská záhrada, kde neďaleko sa nachádza miesto zrady Ježiša, a na tomto je skala, kde sa krvou potil. Zostup sme zakončili cestu v hrobe panny Márie, aj keď sú tam iba historické artefakty a pár nečakaných faktov… Ale aké? To sa dočítate nabudúce!

F. Krupa
Foto: F. Krupa

ČAKANIE

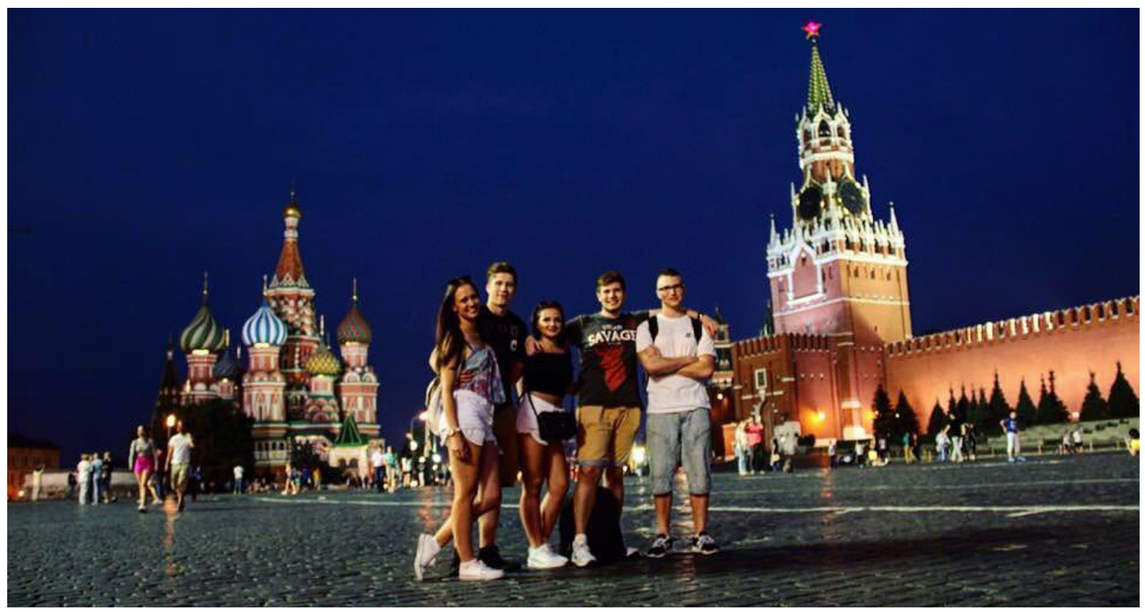
Stojím. Len tiché spomienky blúdia mi v mysli. Je zima čo mení sa v leto. To červeň líc hreje mi telo. Ty, tvoje oči pália mi dušu a ja len stojím a čakám. Nevnímam tváre mesta, ľadové kryštáliky dažďa ani tok času. Len stojím a čakám. Mrznem v tom zimnom parku. Nie je tu nik, len ja v smrteľnom objatí chladnej noci s myšlienkou na tvoje rudé pery. Čakám, nik však neprichodí. Neprišla si. Ach, prečo si neprišla? Teraz už niet túžby, vôle ani možnosti bytia. Nevládzem viac čakať. Odchádzam. Posledné zbohom a v hrob uložím sa. Na perách len posledná myšlienka: márne čakanie túžby.

MOJA IZBA

Zeleň, tráva, pokoj, sloboda. Miesto domova. Priestor len pre mňa. Hebkosť koberca ma hladké medzi prsty na nohách. Slnečné lúče, ktoré z rána rozjaria moju tvár. Nevýrazný nábytok zavalený horami kníh. Ach tie Alpy vedomostí, čo zavaliť ma chcú lavínou. Útek však možno hľadať v krajine rozprávok. Na šírku vyše dvadsaťmetrový obraz zložený s malých kúskov zimných prázdnin. Trvalo mesiace, pokým nadobudol svoju podobu, ale teraz, ako brána z reality poskytuje azyl vo výjave lásky Rómea a Júlie. Ako len nájsť slová na opísanie môjho kráľovstva? Ako? Harmónia skrytá v pokrútenom kmeni bonsaja a hudba snov v mäkkej posteli. To je moja izba, domov, kráľovstvo, svet môjho bytia.

A. D. Lex

„URÁÁÁ RUSSIA“

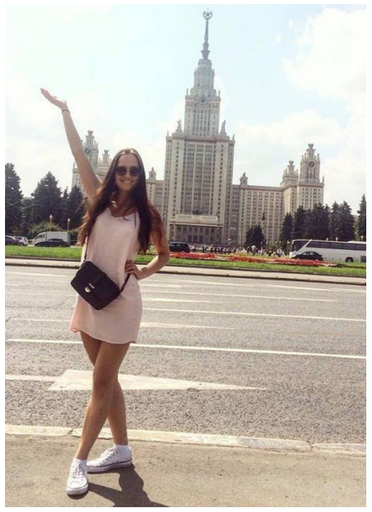

Hneď, ako som prvý krát uvidela ulice Moskvy, som sa do nej zamilovala. Milujem ich jazyk, kultúru či tradície a prvý pobyt v Rusku mi prišiel veľmi krátky. Nehovoriac o tom, že naše premotivované pani profesorky, nám celé toto veľké mesto chceli ukázať v priebehu troch týždňov. Niektorí si poviete, že predsa len je to dosť dlhá doba, no mne by nestačilo asi ani len pól roka, pretože toto mestečko sa má naozaj čím pýšiť.

Od tohto prvého zájazdu ubehlo už pár rokov a teraz ako maturantka som si povedala, prečo sa opäť nepozrieť na toto miesto z bližšia? Samozrejme, už nie po boku profesoriek, pri ktorých sme si nestihli toľkú krásu ani len vychutnať, ale tento krát s priateľom a kamarátmi, s ktorými sa poznáme už nejakú tú dobu a máme tie isté záľuby.

Netrvalo dlho a už, sme sedeli v lietadle. Presunuli sme sa o dve časové pásma vpred a opäť zacítili sladkú vôňu „Aljonky“. Nemohla som sa ani len dočkať, kedy znova budem stáť na Červenom námestí a kochať sa Kremľom, či najväčším, historickým, nákupným centrom a to GUM-om. Cesta mi prišla ako nekonečná a neustále som si ani len nevedela predstaviť, že som tak blízko k môjmu milovanému centru.

Ten pocit, keď som videla tú krásu, na ktorú som pozerala len z

fotiek z prvého ročníka... Bola som bez slov. Možno som to preciťovala až moc, aj mi niektorý hovoria, že som „rusofil„ no ja sa nedokážem ubrániť tento radosti. V tom meste sa cítim tak dobre, ako keby som tam patrila, to som ešte len nevedela akých „hypochondrov“ som si zobrala so sebou.

Hneď v prvý deň nastali komplikácie. Priateľ dostal alergiu na nejaké typické ruské kvetiny, ktoré tam mimochodom kvitli všade, a tak sme ihneď utekali do lekárne a kúpila som mu kvapky. Bolo mi ľúto, že mu tento zážitok znepríjemňuje štípanie očí a kýchanie. Dalo by sa to zniesť, keby si kamarátka deň na to nevytkla členok a zvyšok výletu sme sa museli prispôsobovať jej tempu. Ďalšiemu kamarátovi bolo veľké teplo, len v tieni bolo 36 stupňov, pretože sme si vybrali ten najteplejší týždeň. Aby toho nebolo málo, kamaráta zaujímali ruské suveníry a tiež rôznorodé obchody, ktoré na Slovensku nemáme. Tým pádom, aby som vyhovela

všetkým, zvolili sme zlatú strednú cestu a to nákupné centrá. Frajer už nekýchal, kamarátka sedela na káve, jeden kamarát bol rád, že je v chládku a ďalší behal po obchodoch. Bolo mi to zo začiatku ľúto, pretože tieto veci sa dajú robiť aj doma a nie v tejto krásnej krajine.

A aby som nepreháňala, stihli sme toho veľmi veľa. Deckám som ukázala známe umelecké diela v Treťjakovskej galérií od Šiškina, ochutnali sme typické ruské jedlá, čo si pochvaľovali hlavne chlapci, ukázala som im tie najkrajšie ruské pamiatky a povodila všade kam sa len dalo. Čo bol ďalší problém, pre rusov je všetko „neďaleko“ a tým majú na mysli aj hodinovú cestu. Bohužiaľ, aj my sme mali tú česť sa stretnúť s touto frázičkou a to práve vtedy, keď sme sa pýtali na cestu od nášho hotela k najvyššiemu satelitnému prijímaču v Moskve. Blúdili sme dve a pól hodiny, to by tiež nebolo až také zlé, len po zistení, že prvých 10 poschodí si musíme vyšľapať pešo, lebo až odtiaľ ide výťah až na úplný vrch, vtedy som úprimne myslela, že ma porazí. Aj keď mi tá cesta prišla naozaj nekonečná, výhľad stál zato.

Za najlepší večer považujem ten, keď nám naše staré, známe, ruské kamarátky poukazovali nočný život v Moskve. Videli sme svietiace fontány, do ktorých sme sa neskôr hádzali, videli sme rozsvietené celé nábrežie rieky Moskva. V pozadí hrala skvelá hudba a veľa mladých si tam spievalo, či hrali na gitare. Cítila som sa skvelo, bolo mi tam tak krásne, aj keď sme mali menšie komplikácie nakoniec som si opäť toto mesto užila najviac, ako sa len dalo. Aj keď sme boli celá partia ako kopa hypochondrov nakoniec sa všetko skončilo super a myslím, že každý jeden z nás si tento výlet užil naplno. Ak jedného dňa pôjdete do Moskvy, spomeňte si na mňa a poctivo zvážte, koho si zoberiete so sebou, ale nie len srandujem. Spomeňte si na „svätý“ výrok, ktorý pozaznamenali moji kamaráti: „Ruské dievčatá sú síce pekné, ale pivo je tu o ničom.“

A. Pernishová
Foto: A. Pernishová

AKO SA MEDVEĎ S LÍŠKOU O KRÁĽOVSKÚ KORUNU POBILI

Kde bolo tam bolo, za siedmimi horami a siedmimi moriami, kde sa piesok lial a voda sypala, bolo lesné kráľovstvo, v ktorom vládlo jeho veličensto - čierny leopard. Zvieratá, ktoré spolu s ním v lese žili, neboli síce so všetkým spokojné, ale mali v podstate to, čo k životu nevyhnutne potrebovali. Niektoré zvieratá ako medvede, vlci alebo líšky, mali svoje brlohy a hniezda ako nedobytné hrady alebo zlaté paláce v atraktívnych lokalitách lesa. Vtáci zase bezpečne hniezdili na vysokých zelených ihličnatých alebo listnatých stromoch a jelene a srny malí zase svoje obydlia umiestnené blízko krmelcov, vždy naplnené zrnom a senom.

Spoločne s nimi však obývali les aj drobné lasičky, kuny a šedé myšky, ktoré mali svoje chudobné obydlia postavené len zo suchých konárikov alebo z hnilého opadaného lístia umiestnené neďaleko významných rezidencií bohatých zvierat. Každý deň hľadali vhodnú príležitosť ako uchmatnúť z odpadkov aspoň kúsok jedla pre svoje mnohočlenné a stále hladné rodiny. Nad poriadkom a bezpečnosťou v lese, hliadkovali staré divé svine ako nepodplatiteľná a nekompromisná vojenská stráž. Svojim silným rypákom vždy vyňuchali a vyhrabali všetko, čo nebolo v súlade s lesným poriadkom.

Keďže čierny leopard so svojimi ozbrojenými zložkami pomáhal aj iným zvieratám v susedných horách a dolinách riešiť ich „ich ťažko zvládnuteľné štátne záležitosti“, často tam posielal svoje vojenské misie. Niektoré horské oblasti v susedných horách boli tak zdecimované neustálymi vnútrohorskými rozbrojmi a nenásytnými lesnými predátormi, že mnohé zvieratá sa rozhodli odtiaľ emigrovať a presťahovať sa aj so svojimi rodinami do lesa ovládaného čiernym leopardom. A tak sa les rozrástol nielen o ďalšie jelene, daniele a srny, ale spolu s nimi tam prišli aj polné hraboše, rôzne červy, húsenice a komáre. Dovtedajší relatívny pokoj, ktorý v lese vládol, sa razom zmenil na obavy a strach. K sociálnym nepokojom medzi zvieratami a stále zväčšujúcim sa neporiadkom a špinou na lesných čistinkách a pri vodných stupajách, pribúdala aj výstavba neoficiálnych stále rozrastajúcich smrdiacich nôr a zapáchajúcich brlohov.

Bolo to zároveň obdobie, keď sa čiernemu leopardovi končilo funkčné obdobie vlády a nastal čas na zmenu. Preto kráľovské veličenstvo čierneho leoparda vyhlásilo voľby na obsadenie kráľovského trónu. Odrazu nastal obrovský chaos a dosiaľ nevídaný chtíč každého zvieraťa sa dostať na piedestál slávy. Na kandidátnu listinu sa zapísali nielen vlci, líšky, medvede alebo orly a jastraby, ale aj rôzne vážky, kobylky, šváby a bzdochy. Bol to nepredstaviteľný boj o každú piaď lesa a o každý zvierací hlas získavaný špekulatívnosťou, politickou nenávisťou a zlobou. Každý chcel byť tým najlepším a najdemokratickejším zvieraťom, ktorý v prípade zvolenia doslova, prevráti les hore nohami, len aby v lese nastolil úplne nový demokratický a spravodlivý život. Rôznymi predvolebnými vyhláseniami a niekedy až prostoduchou rétorikou sa všetci kandidáti snažili upútať pozornosť každého obyvateľa lesa.

Po tvrdom a urputnom boji sa nakoniec do finále dostali dvaja najsilnejší kandidáti - statný medveď grizly zvaný Donny a stará prefíkaná líška Hilly.

Nastal čas osobných urážok, polopravdivých vyhlásení a politických atakov. A tak sa les dozvedel, že medveď Donny chce z lesa urobiť obrovský Nový les, že postaví múr na hranici z jazerom, aby sa na území nového lesa nedostával nepríjemný odpudivý blanokrídli hmyz a divé svine a jastraby bude používať aj na iné účely ako je monitorovanie bezpečnosti v susedných horách a lesoch. Lesní paparazzi ako kuviky, kukučky a vrabce sa podieľali na získavanie a následné uverejňovanie zaručených horúcich informácií o tom, že starý Donny si počas jeho voľného času veľmi rád povyrazí na piknik nielen so starými laňami, ale rád navštevuje aj mladé srnky. O starej líške sa zase obyvatelia lesa dozvedeli, že na odosielanie svojich správ, nepoužívala poštové holuby, tak ako je všeobecne zvykom, ale využívala na to lastovičky a škriekajúce škorce.

Konečne prišiel tak dlho očakávaný volebný deň. Všetky zvieratá boli neustále v strehu. Dokonca i zvieratá žijúce v ďalekých severných lesoch a horách netrpezlivo sledovali priebežné volebné výsledky, ktoré sa prikláňali raz na jednu a raz na druhú stranu.

Keď v skorých ranných hodinách začal veľký statný tetrov hlasno tokať, každému bolo jasné, kto vyhral. Ako na povel sa zrazu z lesa začalo ozývať hlasné ručanie, bučanie, kvílenie, ale aj veselé štebotanie, krochkanie a zavýjanie. Pred svojim zlatým brlohom za hlasného medvedieho bručania a veselého mľaskania jeho verných laní a srniek, sa postavilo na už vopred prichystané drevené podvaly, jeho nové veličenstvo - veľký kráľ Donny.

Obrovskou rýchlosťou sa zlietavali stovky poštových holubov zo všetkých kútov lesa i okolitých hôr a pláni, aby pred jeho zlatý brloh znášali blahoprajné telegramy a pozdravy k jeho zvoleniu. Hneď po vyhlásení výsledkov sa z ďalekej tajgy ozval aj ďateľ, ktorý hlasným ťukaním do kôry veľkého sibírskeho dubu oznamoval radostnú správu od východného cára - Medveďa Míšu. Aj pokorená, ale za to od ucha k uchu vysmiata stará líška Hilly, podala Donnymu svoju malú labku na znak svojho uznania a rešpektu pred veľkým víťazom.

Veľký lesný kráľ to však na tróne v Bielom Brlohu nebude mať určite jednoduché. O svoje sa začína hlásiť veľká vlčia svorka, ktorá si bude určite pýtať satisfakciu za jeho volebnú podporu, veľkí biznismeni na čele s prefíkanou a lakomou strakou, korí budú chcieť rozšíriť svoje obchodné teritórium, divé svine a jastraby už tiež cítia príležitosť použiť svoje rypáky a ostré pazúry na panenských pôdach a koniec koncov aj početnému medvediemu príbuzenstvu treba tiež vyhovieť...

A to ešte nehovoríme o starej lani, ktorá si spomenula na svoje rodisko pri horskej čistinke u malého rašeliniska...

Good luck Donny !

L. Y. Shique
Ilustrácia: Puškášová

Líška hrdzavá / líška obyčajná
lat. Vulpes vulpes

http://snaturou2000.sk/

Medveď a líška a jazvec hrajú karty. Zrazu medveď vyskočí, hodí karty na stôl a zreve:

„Nebudem nikoho menovať, aby som niekoho neurazil, ale ak ten niekto bude aj naďalej švindlovať, tak mu tú hrdzavú hubu rozbijem!“

Viac zábavy nájdete na: http://www.srandy.sk/

http://snaturou2000.sk/

Medveď hnedý / medveď obyčajný
lat. Ursus arctos